

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

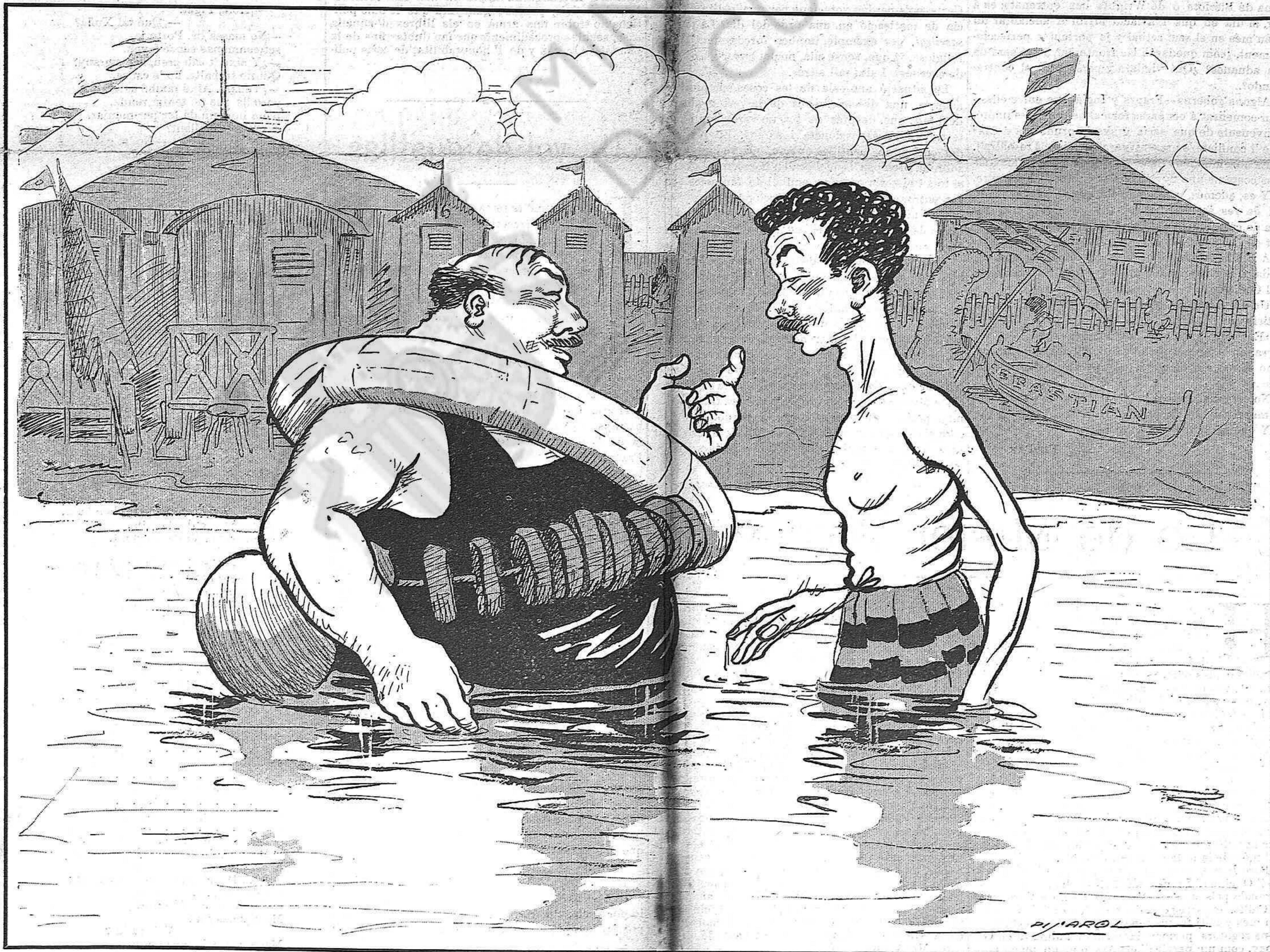
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona, cada trimestre. ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

Una opinió

—¿No més aquí 's troba fresch vosté?... Jo crech que de frescos n' estém sempre.

PIÑARD

Aquest número ha passat per la censura gubernativa.

El piano está obert. Al atril, una colecció d'ayres nacionals ens espera. ¿Comensém l'audió?.. Comensém-la.

Peró... 'ns assalta un dupte. ¿Quina tecla tocarém?.. L'una més, l'altra menos, totes tenen avuy el seu defecte.

Aquesta está totalment inutilizada, aquélla fa desafinar, la d'aquí dona notas massa estridentes; la d'allà molesta l'oido ab la seva gravetat inoportuna...

Fessim lo que fessim, la impressió que la nostra música produhís hauria de ser forzosament desagradable...

—Toquin una jota—ens dirá algú.
—No hi enteném jota.
—O una sardana...
—Tindria un caràcter massa exclusivista.
—O un zortizo...
—No!... Tocarém lo únich que ara 's pot en conciencia tocar: una fuga.

Una fuga... dels temas espinosos; una fuga ab obligats de discreció y prudencia.

Probém...
¡Do-do-do... fa-fa-fa... mi-mi-mi... re-re re...

No ha anat malament, ¿veritat?

Mitj en broma, mitj en serio, la casi-resolució del problema de la navegació aérea ha vingut a plantejarne un altre que ja preocupa no poch á algunas nacions.

El día en que al ayre hi hagi tan sols mitja dotzena de Blériots ó de Wrights ben entrenats; es á dir, el día en que l'aviació arribi á adelantar un grau més en el seu actual y ja portentós perfeccionament, ¿com quedarán las fronteras? ¿Qué será de las aduanas? ¿Quí vigilará y perseguirá el contrabando?..

Alguns governs—Fransa y Inglaterra entre ells—han comensat á ocuparse formalment del assumpto, convenuts de que sería grave imprudencia deixar que 'l conflictu 's presentí pera decidir-se á resoldre'.

Es absolutament necessari introduhir en las nostras costums una nova legislació: el códich del ayre.

Y es, además, precis, donchs sense aquest requisit de res serviria la flamant llei, que 's crehi un cos de carrabiners ó de gendarmeria aérea, encarregat de feria cumplir als navegants de l'atmosfera.

A Fransa sembla que la ponencia al efecte designada té ja bastant adelantats els treballs de redacció del Códich.

Un indiscret ha assegurat qu' en ell hi ha un article que diu així:

«En consideració á las personas que van per terra, no 's permet escupir fora del aparato volador, sinó en el cas de que aquést passí per damunt del mar.»

No está mal; pero á la qüenta no s' ha pensat que al mar també hi ha barcos.

Y que als barcos sol haverhi gent.

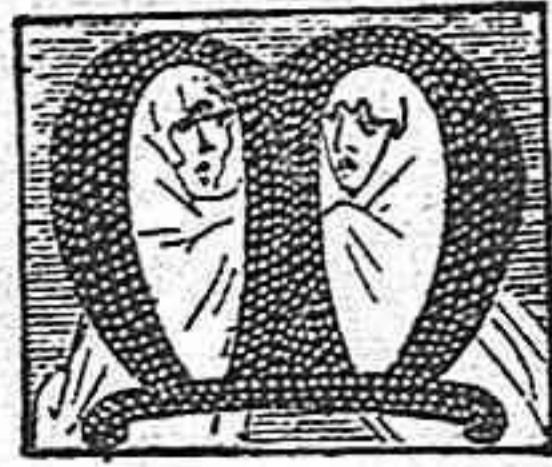
PIF-PAF

Lo de Mister Arrow

Ho varen dir alguns diaris, ab tota la serietat pedantesca dels predestinats á equivocarse: la Comissió mixta ha resolt disoldre definitivament las oficinas d' Investigació dirigidas per Mr. Arrow. Donchs bé, las oficinas d' investigació, en lo referent á investigar estarán com l'ánima d' en Garibay, pero en ellas l' estiu no ha portat la mandra. Allí tertulietas y jochs de cartas y pronóstichs polítichs y xerramecas sobre 'ls successos. Res de terrorisme, ni rumiar lo que Mr. Arrow els hi pot haver ensenyat. ¿No está próxima la seva mort? ¿No va cridantla tothom pels carrers? Donchs á distretures, que ni la vida té d'esser tan seria com l'Arrow, ni es qüestió de capficarse per una cosa que está sobre la seva voluntat y que depén d' una Comissió mixta. Y á l' Oficina d' Investigació se distreuen, imitant á n' aquells condemnats á mort que aprofitan las horas de capella pera despedirse del món de la millor manera possible.

Peró ¿per qué se retarda tant y tant la disolució de l' Oficina d' Investigació? ¿No hi ha una ponencia formada pels senyors Valentí y Camp y Verdagner y Callís, encarregada de resoldre definitivament? Un mes y mitj fa que tenen aquest encàrrech, y els bons regidors permaneixen com l'ánima d' en Garibay, com un parell d' esfinxs que no tenen pera las interrogacions dels pobres empleats que están presenciant el cap-vespre de las sevas nóminas, ni una resposta, ni d'esperansa ni de desengany.

Paraules

E seran perméses unes paraules sobre la qüestió dels regidors qui votaren contra la protesta redactada pels regionalistes?

L'immortal Pangle diuria qu'el fet de presentarse a una corporació qualsevulla una proposició, naturalment el dret de votar en pro, de votar en contra o d'abstenir-se de votar. L'albir li ha estat donat a l'home pera decidir-se en un sentit ó altre, y el sistema de les votacions, sabiament inventat p'els homes, va idear-se a fi de conèixer la voluntat de les assemblees, qui, pera esser-ho, no tenen votant única i personal.

A Barcelona, avui, els ciutadans tenen sospesa l'integritat de llur ciutadania, per efecte d'una doble restricció. No es extrany, en conseqüència, que molts pensin: la conducta més racional, en les presents hores, es una suspensió completa de tot judici sobre uns fets que, pesi a totes les potencies humanes, un día tindran d'esser llargament discutits, perquè seran lo que s'en diu *página histórica*. ¿Es que la censura oficial i la mordaga de la premsa no imposen, per lo demés, aquélla suspensió de judici?

Doncs bé: la suspensió de tot judici implica, me sembla, lo meteix la suspensió d'atenuacions, disculpes o excuses, que la de protestes. Aquesta es, al menys, la méua conducta, el pla que jo m'he format i al qual he somesa la méua ploma.—Guarda, que es podenco, com deia el boig cervantí, es avui el lema del méu escut.

Una protesta a mitjes, una veritat a mitjes, pot esser un dissimul de la veritat, pot conduir a un error sobre el propi judici.

Además, a tot-hom pot exigir-se, en aquestes situacions, el silenci; però a ningú pot exigir-se l'acceptació íntegra del judici d'un altre. ¿Es que la disconformitat no pot venir fins i tot de la redacció d'un paragraf o de la mera significança d'un adjectiu, d'un substantiu, d'un verb? ¿Es que, en les Corts, no's perden votacions per una petita diferencia de matisació en una orde del día? La paraula *sacrilegi*, per exemple, implica forzosament una fe religiosa, ja que, sense ella, no pot haver-hi concepte de sacrilegi. I així mil altres.

La situació anómala de les coses ens produéix, además, una desconexió de la veritat absoluta dels fets, que, després de tot, no varen tenir molts testimonis desapassionats i serens. En presència del cúmulo de mentides qu'han volat aquests dies sobre la premsa i de boca en boca, un se demana si tota l'història no es un enfilat de fantasies sense cap entronc am la realitat. Barcelona está en comunicació am tot el món, me sembla, i la darrera setmana de juliol de 1909 es un ahir de fa poques hores; i am tot... ja veiem!

A l'Ajuntament de Palma, aquests dies passats, una proposició de protesta sobre lo de Barcelona menaçá produir, per l'inhabilitat i l'imtemperancia de l'arcalde, un conflicte local. Jo voldria que la facultat de sentir naturalment les coses triomfés aviat sobre l'ona d'intolerancia qu'ens ha envait. Perdonem-me si la méua pretensió es excessiva; però'm sembla qu'a ningú pot exigir-se que presentí el *billet de comunió* d'una protesta redactada en els precisos termes en que l'ha concebuda una fracció enemiga política de tota esquerra. I perdonem-me encara si crec que *votar* es un verb qui significa donar un *si* o un *no*, una bolla blanca o una bolla negra, al davant d'un secretari o d'una urna.

GABRIEL ALONSO

Es clar qu' en Valentí haurá mirat y mirará tots els aspectes sociològichs, polítichs, econòmichs y humanistas de la qüestió y que encare necessitaria un altre mes y mitj pera arribar á una conclusió á l' ensemps práctica y filosófica, pero que 's deu haver pres algun acort es indubtable. L' altre dia, uns quans empleats de l' Oficina, sortiren carregats de llibretas y papers, de la Diputació, marxant cap á l' Oficina. ¿Ab quin gran dolor se devia algú despendre d' aquéllas llibretas, que al sortir de las sevas mans era pera anar á morir, pera no servir may més de clasificadoras d' homes, de gabinet d' historia social, de museo de vidas! L' Oficina d' Investigació, se coneix que reclamava á n' aquest algú 'ls seus *dossiers*, las sevas llistas y las sevas classificacions, pera que desapareixin ab ella. Un gran deixeble de Maquiavel ja no faria de l' Oficina arma pera 'ls seus contraris polítichs, ja no podria com un Dux de Venecia en miniatura, posar els seus ulls en lo més recóndit de la vida dels seus enemichs, preparantlos hi la probabilitat d' una persecució y potser d' un martiri. Las llibretas sortian de la Diputació y ab ellas sortia 'l final d' una tragedia comedia que un gran cacich que ho cobreix tot ab el pabelló de las quatre barras, volia se representes en las Oficinas d' Investigació, actuant de primer actor Mr. Arrow.

Gayre bé al mateix temps que 'l *dossier* secret de l' oficina s' incorporava en ella, els senyors Valentí y Camp y Verdagner y Callís, anaren á fer una visi-

ta á l' oficina. ¡Oh!, no res, una visita *pro fórmula*, pera que no 's murmurés de la parella de seguretat que 'l Municipi ha posat pera la vigilancia de la policia investigadora. Els empleats, aborrits, badallaren. Al entrar els seus vigilants s' aixecaren esparverats, pensant que havia arribat l' hora de fer els funerals á la casa. La barba d' en Valentí semblava més llarga y negra y més d' au de rapinya, d' auccell de nit, d' oliva malestruga, el seu nas de juheu. Comensaren á demanar llibres, á regirar papers.

En Valentí estava vermell com un pebrot filosófic. En Verdagner se mossegava las unglas. Aquell intérprete, del qual ja n' hem parlat aquí, va tenir temps d' amagarlos, sense qu' en Valentí se n' hagués adonat.

—¡No 'ls tenim aquí; no sé ahont están. Passin un altre día!

—Els vull ara, els vull veure ara, porque aixó es una infamia!

En Valentí cridava, bellugántseli la barba ab una indignació tan forta com els péls. En Verdagner continuava mossegantse las unglas. L' intérprete famós va agafar las escalas apressadament.

En Valentí 's va dirigir plé d' ira com aquells profetas hebráichs que portavan una barba com la seva, al despaig de Mr. Arrow. Se saludaren afectuosament. Mr. Arrow, impassible, els hi va dir:

—¿Qué ser eso? ¿Qué pasar?

En Valentí li va explicar tot. Darrera 'ls llavis de Mr. Arrow se presentava un somriure.

—Ser muy dudoso, señor, quien ser el jefe aquí.

—¡Oh, no!—va respondre en Verdagner, ab una veu avergonyida.

—Sí, señor; yo demostrar á V. que ser muy dudoso quien es el jefe aquí.

Mr. Arrow els hi va ensenyar alguns papers y cridant al sargento de guardia, li va fer algunas preguntas que confirmaren que lo que Mr. Arrow deya era veritat y que en aquélla oficina havia qui, revestit d' alta autoritat per en Prat de la Riva obra y mana, prescindiunt de Mr. Arrow. La política de partit y sense escrúpols desfeya la labor d' una inteligencia, intentant recubrir una ignominia ab apariencias d' amor per l' ordre y per la justicia.

En Valentí y en Verdagner, varen sortir de las oficinas plens de tristesa. En Verdagner pensava en que 'l senyor Reguant, intérprete que no interpreta, havia sofert un contratemps en la seva missió de segar l' herba sota 'ls peus d' algú en aquélla casa; en Valentí, per no haver pogut enterarse de las biografias secretas dels seus correligionaris.

L' espasa de 'n Damocles se balanceja sobre l' oficina d' Investigació. Se perdrá una inteligent escola de policia, pero se guanyará que 'ls odís polítichs no trobin una arma en els llibres d' aquélla casa, seguint procediments que fan dubtar fins de la bondat d' ánima y de l' honorabilitat de certs polítichs.

Un vol de guatllas

Hi ha molts temas á tractar; però casi tots són intractables en aquests días d' istiu, tant zafogosos. He estat deu minuts ploma en má, davant de las quartillas que 'm demanen el setmanal treball pera LA CAMPANA DE GRACIA. Y he decidit, per fi, omplirlas ab una divertidíssima relació de algunas de las mentidas incomptables que la premsa nacional y extrangera ha estampat pariant de la guerra del Riff y de la revolta de Barcelona.

El número de *canards* ha sigut extraordinari. Y á fé que á nosaltres en semblan completament infundadas las acusacions que sobre aixó dirigeixen á la premsa francesa alguns periódichs d' aquí. La premsa d' Inglaterra, la d' Alemania, la d' Italia, la de Portugal, etc., han mentit tant com la de Fransa. En quant á l' espanyola, ha mentit forsa també, y si més no ha fet, ha estat porque més no ha pogut.

Aquí van, pera que 'ls nostres lectors riguin ó s' indignin (com millor els sembli) un vol de guatllas que hem cassat:

«Una de las cosas que més infuhiren en la revolta á la ciutat de Figueras, fou l' haver mort el tinent coronel del batalló de Figueras á Melilla.»—*Le Matin*, de París.

«Després de la guerra d' Espanya y 'ls Estats-Units, alguns milers de mausers foren venuts als moros pel general Margallo (1) governador de Melilla, y ara aquests moros, forts de sí y ben armats de mausers, són terribles pera 'ls quintos espanyols.»—*New York Times*.

«Desde 'l comensament de la campanya de Melilla, todas las *majas* espanyolas portan dol, y 'ls *toredores*, adolorits per las barbaritats dels rifenys, s' han fet tallar aqueixa mena de *gúa de porch* que que duhen al clatell.»—*The Pelican*, de Londres.

«A Melilla el pa es escàs; pero aixó no té gayre importancia, puig els espanyols pobres acostuman á menjar una pasta anomenada *boroniat*, que 's fa ab

(1) Es sabut que aquest general morí á Melilla en la campanya de 1898.

patatas matxacadas, y d' aixó n' hi ha abundor.»—*Le Journal*, de París.

«El diputat don Francesch Maciá ha mort á Borjas Blancas, al pretendre deturar á un grupo de revoltosos.»—*Daily Telegraph*, de Londres.

«Las cendras de las monjas mortas foren aventadas. Alguns sacerdots moriren al peu dels altars ab el crucifix á la má.»—*La Epoca*, de Madrid.

«El tren pará á Vilanova y Geltrú, y en els andens s' abrahoná la multitud sobre un inspector de policia. No s' ha presenciat may espectacle més horrorós. Sobre l' inspector caygueren las turbas porque havia intentat detener á un dels esvalotadors y l' esquarteraren materialment, porque allí quedá cusit á punyaladas y després de mort li tregueren els ulls y cometeren ab cadávre horribles profanacions.»—*Heraldo de Aragón*, de Zaragoza.

«A Barcelona s' ha reunít la *Cumeta*, especie de Consell d' autoritats, que 's compón del gobernador civil, del Capitá general y del president del Tribunal Suprem.»—*Le Journal*, de París.

«Han sigut fusellats á Barcelona el regidor republicá Emiliano Iglesias y 'l diputat Alexandre Lerroux.»—*O Mundo*, de Lisboa.

¿Qué 'ls en sembla als amichs llegidors? «Així s' escriu l' historia», diu la dita. Y, efectivament, l' historia s' escriu així. Figúrinse votés las mentidas que deu haverhi en els milers de planas de l' *Historia Universal* d' en César Cantú.

FULMEN

Al Pla de la Boquería

—¡Hola, Pigat!

—¿Qué tal Xufia?

—No massa bé. Porto ja set senmanas sense feyna.

—¿Y aixó 't sab greu, cap-cigrany?

—Qui no treballa, no 's cansa.

—¿Vens?... Aixó també es veritat,

pero 'ls que no tenim renda,

¿com ho hem de fer per menjar,

si no es treballant?

—No 'm gastis

aquests discursos amarchs,

que de debó m' entristeixen.

—Girém full.

—Digas ¿qué hi ha?

¿Quinas noticias me donas?

—¡Y!... Ne sé tot un cabàs,

pero... hay que comprimirse.

—¿Qué vols dir?

—Qu' está privat

xerrar massa.

—Y si algú xerra,

¿qué succeeix? ¿Qué li fan?

—Vés á preguntarlo al nunci,

que potser t' ho explicarà.

—Noy, gastas molta *jindama*...

—No es *jindama*; es sabé estar

en el verdader terreno.

Repara aquí al meu costat

quí hi ha.

—Un polissón que t' mira.

¡Eh!... Figúrat que me 'n vaig

de la *muy* y que aquest mestre

ho sent. ¿T' has imaginat

el compromís que aixó 'm porta?

—Oh!... Si ell ho sent, está clar;

pero, fés tú que no ho senti.

—¿Cóm?

—Parlantme á mí ben baix,

á dins mateix de l' orella.

—Tens rahó. Veste acostant.

—¿Així?

—Un xich més... ¡més encare!

Ara pòsam sota 'l nas

una orella... la que vulguis.

—Si no t' ha de saber mal,

hi collocaré l' esquerra,

qu' es la que 'm va més bé.

—¿Estás?

—Sí, digas.

—Vès de no perdre

ni una sílaba... ¡Allá vá!

—Aixeca més la veu, home.

—Bé ¿que te m' estás rifant?

—¡Crida, com cent mil dimonis!

—¿Qu' enrahonas ó que fas?

—Jo juraría que resas.

—No he entés ré, ré, 't soch franch.

—Donchs, l' únich que jo puch dirte

es aixó que t' he explicat

—Sí?... Donchs quedo enteradíssim;

tan enterat... com avans

de las tevas *confidencias*.

Mil gracias ¿eh?

—Vols callar?

Mana cosas de més bulto.

—Abur, Xufia!...

—Adeu, Pigat!...

C. GUMÀ

BATALLADAS

L dimars va publicar la premsa barcelonina aquesta nota oficiosa:
«En los fosos del castillo de Montjuich, á donde fué conducido á última hora de ayer tarde desde el cuartel de Atarazanas de esta plaza, ha sido ejecutado á las siete de esta mañana el paisano José Miquel Baró, conde-nado á la última pena por el consejo de guerra que le juzgó en juicio sumarísimo considerándole autor del delito de rebelión.
»El reo fué asistido por los Hermanos de la Paz y Caridad.»

Ab motiu de la campanya del Riff, escriuen els nostres diaris cada *majaderia* que canta el Credo.
¿Volen veure'n una mostra?
L'altre dia va sortir una que publicava aquest

parte:
«Lata salvadora.—A un soldado que en la segunda caseta compraba latas de sardinas á un vendedor ambulante, una bala se le llevó la lata. Vendedor y soldado, ilesos.»

Ara dígnime:
¿Per ahont se deduix que aquesta lata va ser salvadora?
¿Cóm va verificarla la salvació?
¿A qui va salvar?

Ens sembla que, pera que una bala s'escorri per entre dos homes y no 'ls toqui no 's necessita absolutament cap lata.
Ab que la bala passi de llarch n'hi ha prou.
¿Veritat, senyors ténichs?

Una nota genuinament andalusa que desde Sevilla 'ns transmet el telégrafo:
«En la fachada de la casa donde vive un oficial del ejército que ha pedido el retiro ha aparecido un letero que dice:

«Aquí vive Prim.»
Sevilla té fama de ser la terra de la gracia.
Pero 's veu que també ho es de la justicia.

La vuelta del caudillo ó un incident de la graciosa odisea del ex-emperador:
Arriba l'home á Las Palmas (Canarias) y allí s'entera al detall dels successos ocorreguts darrerament á Barcelona y qu'ell sols coneixia molt per damunt.

Y diu un periódich:
«Se proponía desembarcar anoche (día 11) en la creencia de que, dada su investidura parlamentaria, no encontraría dificultad alguna, pero es lo cierto que después desistió de ello, y ha permanecido sin salir del buque.
»Comió con su familia, haciéndole tertulia algunos amigos.
»Luego trasladóse á bordo del vapor inglés *Durvin Castle*, en el que se dirige á Londres...»
¿Qué tal?
¿Oy que 'l coneixia molt bé el qui va batejarlo ab el nom de *Don Prudencio*?

El pobre de 'n Marial no ha pogut aná á festa á La Bisbal. Y l'infelís Cambó ha hagut de deixar corre l'excursió.
¿Que diguin que no costa sacrificis, el ben estar del poble, als bons patricis!...

Contra la voluntat dels molts partidaris de l'abolició de la pena de mort, á París, ha tornat á funcionar la guillotina.
Ab deu anys de no servir, s'havia rovellat bastant, y, es clar, hi han tingut que posar oli.
Ara vostés pensarán: Per fer anar ben *llatins* aquests aparells de mort, deu necessitar-se oli de màquines...
No, senyors... Oli de corpl!

A l' hora del *vermouth*, y quan las taulas de la «Maison Dorée» y del «Continental» están més plenas de parroquians, s'ensopegan á passar per la plassa de Catalunya dos trinxerayres:
—Noy, ¿sabs que noto que hi fa molta calor á Barcelona?
—Home, no es extrany... No veus que 'ls senyors prenen la frescal!...

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá també als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá també als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá también als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá también als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá también als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá también als moros, sense baixas.

El canoner *Pinzón* va á la Restinga á portar queviures.
Continúa pegantse foch als matorrals y á las figuras de moro que serveixen d'amagatall y trinxera als rifenyos.
A las posiciones del general Imaz (Sidi-Hamet-el-Hach) es ferit greument un soldat pels moros.
El convoy es tirotejat, sense baixas.
Se veuen pocs grups de moros pels turons.
El penyó de la Gomera es tirotejat pels moros ab nodrit foch. Hi arriba 'l canoner *General Concha*, bombardejant als cabilenys.
La guarnició del penyó contestá también als moros, sense baixas.

pedra plana y cullint un'altra pedra ben grossa hi dona tan bon cop que la nou queda trencada. En Ton separa ab cuydado las escofollas y pot treure la nou sencera ab sos quatre grills intactes. Afanyós de menjarse aquell hermós fruyt, groguench com or vell, se 'l fica sencer á la boca y el troba costós de mastegar y d'un gust poch agradós. El farsit dels entre grills se li ficá per las dents, y ho escup tot plegat ab fástich, dihent:
—¡Ex! Aixó no val res.
En Jan cull la seva nou; arrenca primerament l'escorxa; trenca després la closca ab cuydado y separa els quatre grills del fruyt: llavors pacientment treu la pela tendra dels grills, que li quedan d'una blancor exquisida y menjantse 'ls grills d'un á un, saborejantlo delitoseament, exclama:
—¿Qué bonas son las nous!
Y en Jan té rahó. Las nous son bonas, diguin lo que vulguin en Pau, en Pere y en Ton que juran y perjuran que las nous son dolentas, que son duras y que no valen res.

El senyor Tomás sab fil per randa tots els detalls d'un despaig y d'un magatzem, pero ignora del tot lo qu'es un jardí. De l'escola al escriptori y de l'escriptori al despaig del amo, el meritori Tomaset s'havia tornat el principal senyor Tomás.
Y el senyor Tomás com que era rich volgué una torre á Horta y un jardí á la torre. Y havent sentit á dir á un dependent seu que feya versos, que *aiacó* de las rosas era una cosa tan bonica, maná que plantessin un bon roser. Y un día de Maig al visitar la torre s'adoná d'unas hermosas rosas de cent fullas que omplían d'olor y de belleza el seu jardí. El senyor Tomás volgué cullirne una y va clavarse una punxa al dit. Llavors digué, indignat:
—¡Que arrenquin aqueixa porqueria!

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

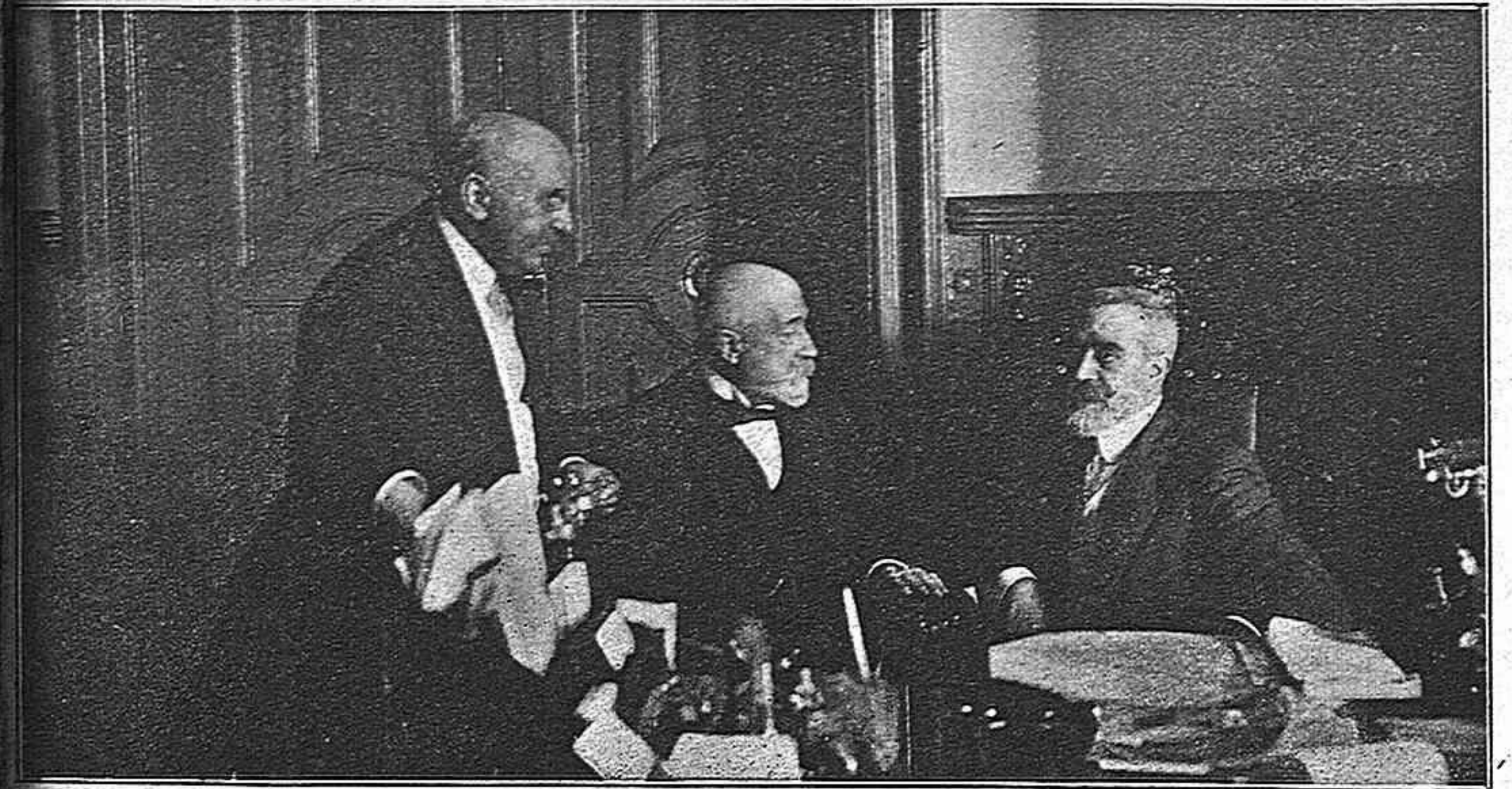
El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El Nando tenía ficada la por al cos de tota la quitxalla del carrer. Y no era que fos dolent, perque era noble, generós y lleal: pero protegia als més petits, pegant mormas als grans, y feya donar per forza als nens richs part del seu berenar als noys pobres. Un día son pare, enfadat de las sevas entremaliaduras, va tancar-lo á un quarto foch. Per una mica d'esclatxa que donava al carrer podia veure'l la quitxalla. Llavors els cobarts ganassots y els noys richs venjatius, segurs de l'impunitat ab que podían esbravarse, l'insultaren grollerament abocantli tots els mals mots del carrer, y fins tirantli algun roch per l'esclatxa. En Janmet, el fill del mestre d'escola, va dirlos:
—Companys, espereu al menys á que pugui defensarse.

El nou Governador civil de Barcelona

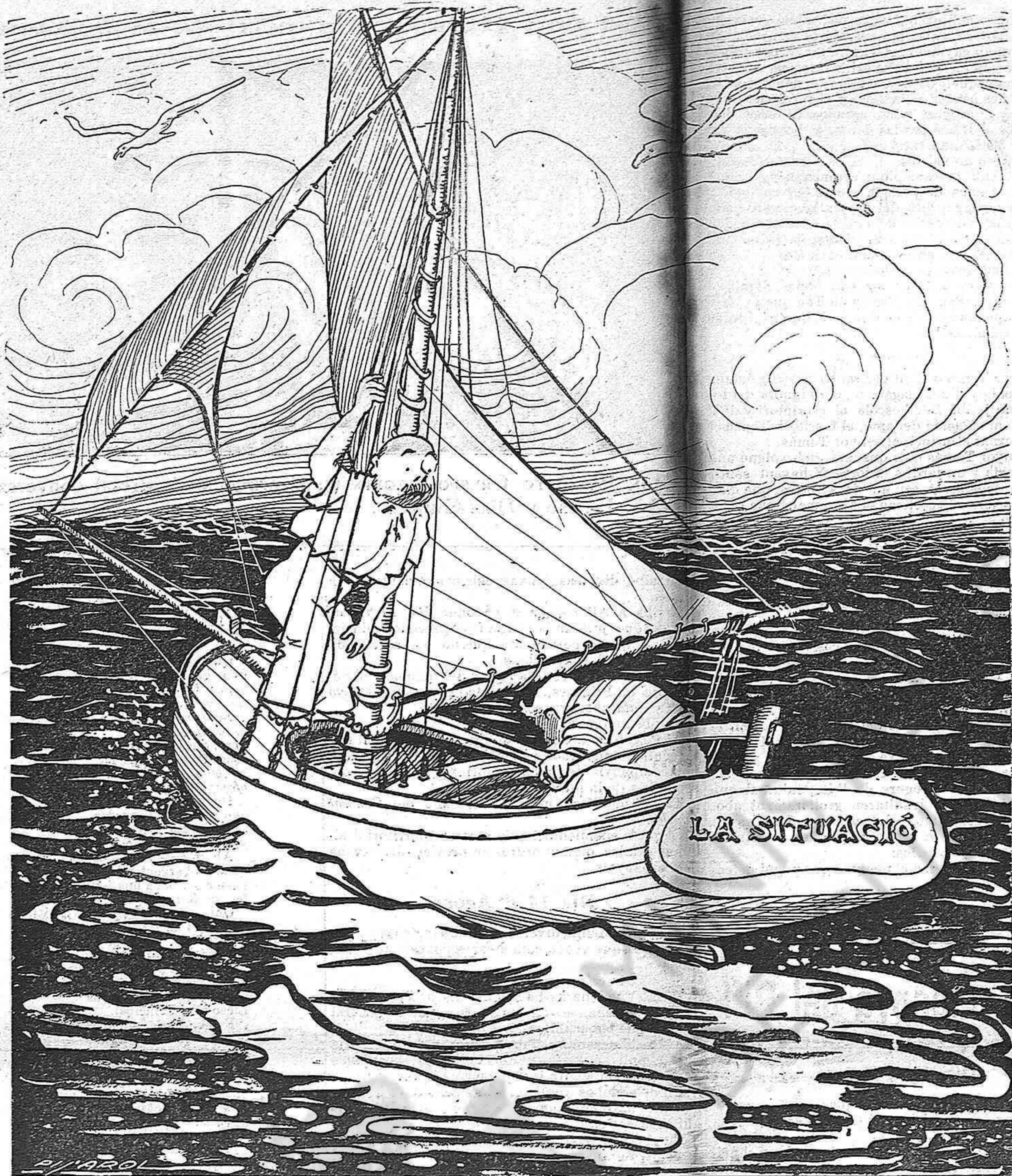

DON EVARISTO CRESPO AZORÍN (es el primer de la dreta) conversant ab els Srs. Enciso y Diaz Guijarro.

feu malbé diverses llanxas dels comerciants de la plassa.
Arriba á Alhucemas el canoner *Don Álvaro de Bazán*, que junt ab la plassa fa foch contra l'enemich, y 'l transport *Sevilla*, que no pot acabar de desembarcar las provisions.
Desembarcan á Melilla forsa del regiment d'húsars de la Princesa, conduhits pels vapors *Puerto Rico* y *Cataluña*, procedents de Málaga.
També arriba una draga.
Al Penyó de la Gomera es greument ferit el farmacéutich militar don Leopold Méndez, que manava una companyia de tiradors, morint al endemá á consecuencia de la ferida.
També fou ferit un cabo de canó del *General Concha*.
El quefe enemich Schaldy recorre 'l territori d'algunes cábilas, donant ordres en previsió de l'avans dels espanyols.

Arriban á Melilla diversos militars inglesos y nort-americanos, que venen com á corresponsals de periódichs.
Segueix la calma y fa molta calor.
Se sab que l'harka ha acordat atacar á las cábilas amigas d'Espanya, las quals demanan al general Marina que las aculli en el seu camp.
Acaba 'l desembarch de las forsa de caballeria que completan l'efectiu de las tropas espanyolas que han d'empendre las operaciones d'avans.
Un dels globos cautius es trasladat á sis kilómetros més aprop del poblal de Nador, pera fer desde allí observacions.
En el camp moro hi ha poch moviment. A la nit se veuen grans fogueras en el Gurugú. Durant el día el foch ha sigut feble.
A Alhucemas han continuat els moros fent foch contra la plassa, contestant aquesta ab foch lent de fusell y de canó.
Al camí de Si-Musa es ferit lleument un soldat. Sense novetat sortí y torná el convoy.
Els moros, per primera vegada, tirotejan el globo militar.

Arriban á Melilla diversos militars inglesos y nort-americanos, que venen com á corresponsals de periódichs.
Segueix la calma y fa molta calor.
Se sab que l'harka ha acordat atacar á las cábilas amigas d'Espanya, las quals demanan al general Marina que las aculli en el seu camp.
Acaba 'l desembarch de las forsa de caballeria que completan l'efectiu de las tropas espanyolas que han d'empendre las operations d'avans.
Un dels globos cautius es trasladat á sis kilómetros més aprop del poblal de Nador, pera fer desde allí observacions.
En el camp moro hi ha poch moviment. A la nit se veuen grans fogueras en el Gurugú. Durant el día el foch ha

—Noy, sembla que 'l temporal va calmant...

«Acaba de sentirse un terremoto molt intens.»

Comentari:
No hi ha efecte sense causa.

En Jaumet ja té promesa,
en Jaumet se 'ns vol casar...
«Que 's casi, que tindrem dona»
més de quatre pensarán.

Son en gran número els propietaris que ofereixen
las sevas fincas per llogar a las comunitats perjudi-
cadas ab motiu de la crema.

Y 's comprén.
Apart de que ab aixó fan una obra caritativa, es
lo que denhen dirse ells:
—Tractantse de religiosos, molt será que no pa-
guin religiosament.

Continúan celebrantse a tot arreu funerals y més
funerals per l' ànima de don Carlos.

—¿Cóm es que li dedican tantas missas?—dirán
vostés, justament intrigats.
Nosaltres tenim la clau del enigma:
Perque volen demostrar als pòchs que ho ignora-
van que 'l difunt Pretendent va ser un gran pecador.

«M' estimas?»—li va escriure ella;
«Molt!»—li respongué 'l soldat.
Y en novas cartas van dirse:
«Fins ahont?»... «Fins a Zeluán.»

El Czar de totas las Russias ha declarat que vol
anar a Messina, a pesar de las continuas oscilacions
símicas qu' encare s' hi deixan sentir.

Amich Nicolau, permétem que t' ho digui:
Aixó que vas a fer es una temeritat.
¿Qui 't fa ficar en terreno eslavissadíes?
¿Encare no'trontollas prou a casa teva?...

—El manifest de la Dreta
s' enviará per tota Espanya:
als diputats, als ministres,
als senadors, a las classes
passivas, als periódics...
—Sí, vaja... una gran tirada!

S' ha celebrat a Roma el sisé aniversari de la co-
ronació de Pio X.

Sis anys de captiveri! setanta dos mesos de jas de
palla, pobre presoner del Vaticá!

Si 'n deu haver sofertes de privacions y molestias
ab tant terreno per passejar, ab el fonógrafo, ab els
lleóns, ab l' automòvil, ab els mil regalos que li han
fet d' ensá qu' es Papa!...

Peró a n' ell, com qu' es modest y de la rassa dels
mártirs, tots els flagells li semblan gracias del bon
Déu, y tot sovint exclama:—Per estar *al cel*, no més
me falta ue aeroplá.

XARADA

AL AMICH A. S. MATRÁS AB MOTIU DE SA VISITA

Amiko kara: Mi legis
la caradon... noy, perdónam,
que desde ja fa uns quants díes
tinch tan ficat a la cloaca
aquest idioma Esperanto,
que ara al agafar la ploma
per engiponá unas ratllas
ab que poder correspondre
a las que tú, ab molt de garbo
m' endressares, la resposta
mitj distret te la escrivia
en aquell bonich idioma.

Be, donchs, ja ens entrevistárem,
ja 'ns coneixém... las personas
respectivas, teva y meva.
Al saber *tres-hu-segona-
tercera*, vaig alegrarme
mes que un nen ab gorra nova.
Vindrà 'l bon amich Matrás
a visitar Tarragona
y als seus amichs que aquí té
y a las nenas tan xamosas...

Ja ho has vist tot. Com *dos fos*
un somni color de rosa,
volant passá aquell diumenge
entre mitj de bellas cosas.

Junt ab el amich Homedes,
vaig estar ab ta agradosa
compañia y la del altres
excursionistas, molt bona
per cert també y que tots feyam

una numerosa colla,
esperant que *cinch-girada*
repetida 's fassi prompte,
per mes que ara, —¡bé, jo ho deya!—
es a nosaltres que 'ns toca
el venir a visitarvos
a la vostra Barcelona.
Peró si ara 't deya, en sério,
qu' aquella nineta rossa
que 't va conèixer, al veure
que duyas dol de tres sogra,
y que 'm sembla que 's diu *Quarta-
tercera*, ó Pepa, ó Rossa,
me pregunta cada dia,
y cada moment que 'm trova

per tú, ¿eh que sens' reparo
me *total* un' altra volta,
mes que per veure ma fatxa
per parlar ab ella una estona?...
Prou, Matrás, m' allargo massa.
Guardo la camilla al cove.
Saluda a J. Staramsa
mon amich, *rey* de la broma,
a l' Asmarats, J. A. Viñas,
y altres d' *aquests* que fan tropa.

Ara que están acabadas
las ratllas a tú endressadas,
veig que he fet poqueta broma:
noy, pel versos y xaradas
ja tinch rovell a la ploma!

A. RIBAS LL.

TARJETA

E. SABAT

LLERS

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el
títul d' una comedia catalana.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA
GEROGLÍFICH COMPRIMIT

VI

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

Caballers: Paquito, Ramón Valls, Un Sportista, Anto-
ni Jumell, Joan Antich Puquí, Pepita Utast y Turró,
Un que li agradan las flors; Jaume Marcé, Un jove de
17 anys, Un xaradista, L. Francesch, Miquel Massalle-
ras, y R. C. (Juli Borrell); Prou d' aquest coll!

Caballers: Un paveró, A. Pit, Pakat-Illa I., Joseph
Testagorda (a) Ciclista, Pere Cortacans (Llegidor de LA
CAMPANA), Ramiro Espinosa y Espinosa, P. Romague-
ra, Dos Periquins, Pere Casabiancas Sagrera, Joseph S.
Jansá, Un que está enamorat, Un lector, y R. Porón: En
bonhora vingan!

Caballers: C. Ll. y C.: Fins aquí nosaltres no li ha-
vem dit una sola paraula impertinent. ¡Venjansa, diu!...
No sé de qué. Aviat s' arbora la *gent del llamp*. Miri
que 'l delatarém a la «Lliga del Bon Mot»...—Ara:
Del cinch cantars que m' envia, ni un ne puch aprofi-
tar... (Per xó no s' ha d' enfadar; quí sab?... potsé un al-
tre día...)—J. Torrens: Dispensi que li digui, pero, aixó
de somiar ab las caricias d' una *femina* ardent y desper-
tarse abressat ab el coixí, ho trobo d' escassa originalitat
y de pessimas consecuencias.—X. Salvador: Sí, senyor,
té condicions; ja ho crech!... Vosté observa ab bon ull y
apunta bé, ab la ventatja de que escriu correctament.
Trebali per vosté mateix, sense la febre de publicar, una
bona temporada, .. y no dupli que *Uegard*.—H. N. y M.:
Mirarém de aprofiar el sonet qu' envia. Pero, avans de
publicarli, 'ns permetrá que li retoquem una mica, per-
que aquell vers que diu:

d' un poble al altre, seguint sa carrera,

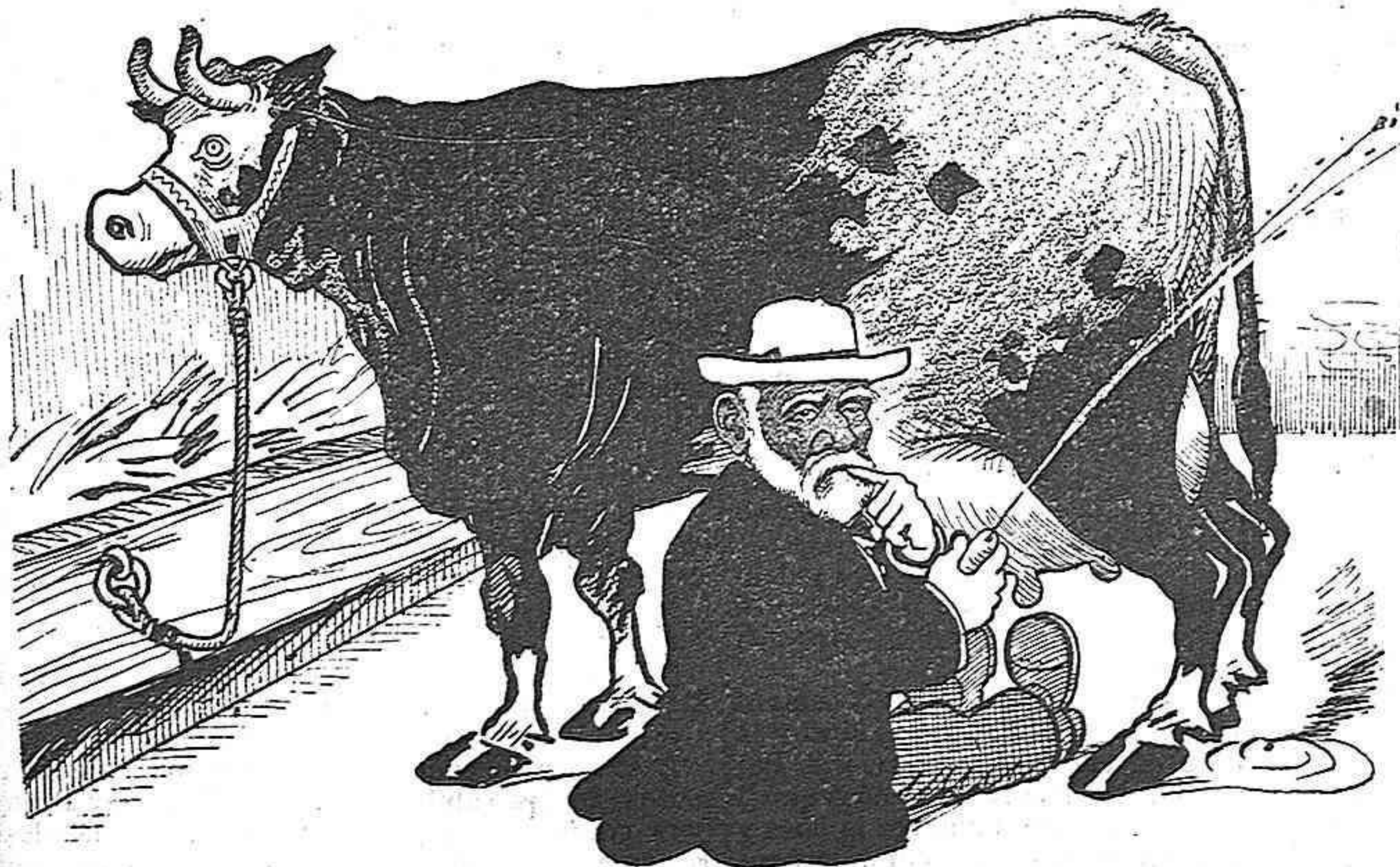
al nostre modo d' entendre, té una accentuació defectuo-
sa.—Ll. B. y Bon: Rebut, y molts mercés. Aixó es es-
criure ab trassa y *cuan sentimiento*.—Pep Sistolé: Estich
convensudíssim de que 'l pensament qu' enclouhen aque-
stas tres estrofas mal girbadas es delicat y poétich y amo-
rós, pero queda tant amagat, que s' ha de tenir una gran
forsa de voluntat pera descobrirlo. Potsér arreglat... ¿qui
sab!... Si 'm sobra mitja horeta, veuré de posarhi las
mevas pecadoras mans.—Manel Noël: Gracias per las
notetas que s' ha servit enviarnos. Espero que pera 'ls
Almanachs esmolará ben bé la punta del llápis. De vosté
afectíssim, etc.—Joseph Polás: Mirarém de que vagi...
arreglat, per xó, ey!... Que aviat haurém de posar com
el sabaters d' escaleta: «Se hacen composturas.»—Bine-
ta: Els seus dibuixos tenen molta semblansa ab alguns
dels *caprichos* de 'n Goya. Aixó, per vosté, será un mé-
rit *joy*?... Donchs pera mí es una desventatja. En aquest
punt confesso tenir molt mal gust... y me 'n alabo.—Ba-
dó: ¿Que no ho veu, senyor Badó, que aixó 'ns ho taxa-
rian a la Censura? ¿Y que, si passava, y després s' hi fi-
xavan li podria costar la coca un pa de nou lliuras?...
Senyor Badó, no val a *badá*.—J. Verdaguier y B.: En el
número corresponent a aquesta setmana no ha pogut ser
perque la secció de trenca-caps ja estava composta. Fa-
rém els possibles de que vagi a la próxima...—Pius T.
de J.: Es mansoya. J. T. El fet tindrà molt interés pera
la localitat, però no pera la majoria del nostres lectors.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

LAS VACAS DE DON ALACANDRO

Un pèrit en la materia

—No sé si es ilusió ó qué, pero jo trobo més bona la llet municipal.